

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Jaromírem Klepšem ve věci

Žalobce: V. S., nar. X, st. příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu ze dne 10. 3. 2026 pod č. j. OAM-0377213/DO-2026 jako nepřijatelné,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 10. 3. 2026 jeho žádost o dočasnou ochranu zaevidovanou pod č. j. OAM-0377213/DO-2026 jako nepřijatelnou **byl nezákonný**.
- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování práv žalobce a **přikazuje se** mu, aby do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku obnovil stav před vrácením žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

o dočasnou ochranu ze dne 10. 3. 2026, zaevidované pod č. j. OAM-0377213/DO-2026 jako nepřijatelné.

- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **12.270 Kč** do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, Mgr. Petra Václavka, advokáta.

I. Předmět věci

1. Žalobce je občanem Ukrajiny. Vlivem invaze vojsk Ruské federace na území Ukrajiny (dne 24. 2. 2022) opustil domovskou zemi a vysídlil se na území členských států Evropské unie. Dne 24. 10. 2025 vstoupil na území členských států EU, konkrétně do Rumunska, kde mu byla udělena dočasná ochrana. Dne 10. 12. 2025 požádal žalobce osobně na Rumunském Ministerstvu vnitra o její zrušení. Žalobce v rámci řízení o jeho žádosti o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, doložil Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky osvědčení vydané 10. 12. 2025 Rumunskou ambasádou v Praze, že se žalobce osobně dostavil a požádal o vzdání se práv v Rumunsku spojených s jeho postavením držitele dočasné ochrany, a zároveň odevzdal průkaz o povolení k pobytu pro držitele dočasné ochrany vydaný dne 24. 10. 2025 Generálním inspektorátem pro imigraci. Z tohoto důvodu žalobce daným osvědčením v současné chvíli nedisponuje.
2. Vzhledem ke zhoršující se bezpečnostní situaci v zemi původu a jejímu nepříznivému vývoji žalobce dne 10. 3. 2026 požádal na příslušném pracovišti žalovaného o udělení dočasné ochrany na území České republiky. Přesto mu však žádost byla vrácena s odůvodněním, že již získal dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie, což je důvodem nepřijatelnosti žádosti. Nezákonnost postupu žalovaného pak spatřuje žalobce v aplikaci § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „*Lex Ukrajina*“) rozšiřujícího důvody pro vyloučení osoby z poskytnutí dočasné ochrany nad rámec Směrnice Rady 2001/55/ES (dále jen „*směrnice 2001/55/ES*“) ve spojení s Prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 (dále jen „*prováděcí rozhodnutí rady 2022/382*“), a to i přes správními soudy opakovaně konstatovanou nemožnost jeho aplikace (pro rozpor s unijními předpisy).

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

3. Žalobce předeslal, že mezi stranami není sporu, že je osobou, které dočasná ochrana náleží podle příslušných unijních předpisů. Ke dni podání žádosti o udělení dočasné ochrany v České republice nebyl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě EU. V části V. žaloby nejprve uplatnil argumentaci k rozporu ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* se směrnici 2001/55/ES ve spojení s prováděcím rozhodnutím Rady 2022/382. Zdůraznil, že nad rámec směrnici 2001/55/ES vymezených důvodů neudělení dočasné ochrany však formuluje zákon *Lex Ukrajina* v § 5 odst. 1 písm. a) – f) pro případ osob vysídlených právě z území Ukrajiny další důvody vyloučení osoby z poskytnutí dočasné ochrany, jejichž zakotvení však nemá oporu ani ve směrnici 2001/55/ES, ani v prováděcím rozhodnutí Rady 2022/382. V případech stanovených § 5 odst. 1 písm. a) – f) zákona *Lex Ukrajina* se přitom jedná o důvody nepřijatelnosti žádosti, kdy se řízení o žádosti cizince vysídleného z území Ukrajiny nezahazuje, ale žádost se vyřizuje faktickým úkonem žalovaného – vrácení

žádosti za současného sdělení důvodu nepřijatelnosti žádosti. Tímto faktickým úkonem přitom dochází k vyloučení dotčené osoby z poskytnutí dočasné ochrany (čl. 28 směrnice 2001/55/ES), jelikož důsledky posouzení žádosti o poskytnutí dočasné ochrany jako nepřijatelné podle § 5 odst. 1 zákona Lex Ukrajina jsou shodné či dokonce závažnější než důsledky rozhodnutí o neudělení dočasné ochrany podle § 9 zákona o dočasné ochraně cizinců. Žalobce má za to, že v jeho případě aplikovaný § 5 odst. 1 písm. f) zákona Lex Ukrajina představuje nepřípustné rozšíření důvodů pro vyloučení osoby z poskytnutí dočasné ochrany nad rámec směrnice 2001/55/ES a současně v neprospěch vysídlené osoby. Žalobce je rovněž přesvědčen, že závěry správních soudů přijaté k důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona Lex Ukrajina jsou plně aplikovatelné i pro § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona Lex Ukrajina. K tomu žalobce odkázal na nedávný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2025, č. j. 3 A 135/2025-32. Žalobce je rovněž toho názoru, že vyloučit možnost přesídlení osob vysídlených z území Ukrajiny z jednoho členského státu Evropské unie do jiného nebylo ani záměrem unijního zákonodárce, což podle něj vyplývá z čl. 26 odst. 4 a čl. 11 směrnice 2001/55/ES.

4. V rámci žaloby žalobce současně navrhl vydání předběžného opatření, jímž by bylo nařízeno žalovanému a ostatním orgánům strpět pobyt žalobce na území České republiky po dobu nynějšího soudního řízení správního před Městským soudem v Praze.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě soudu navrhnul, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Předně konstatoval, že důvodem nepřijatelnosti žádosti je § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Postupoval v souladu se zákonem, neboť žalobce figuruje v platformě pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany jako držitel dočasné ochrany v Rumunsku. Ačkoliv žalobce tvrdí, že se dočasné ochrany v Rumunsku již vzdal, tento údaj zatím nekoresponduje s údaji vnitrostátního systému Rumunska, a pro aplikaci § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina to podle žalovaného není rozhodné.
6. Žalovaný konstatoval, že dočasnou ochranou se ve smyslu § 2 odst. 1 Lex Ukrajina rozumí oprávnění k pobytu na území ČR, nikoliv dočasná ochrana jako institut. Poukázal na ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 3 odst. 3 lex Ukrajina. Uvedl, že oznámení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina ministerstvo vnitra Evropské komisi dne 25. 8. 2025 odeslalo a zveřejnilo jej vzápětí na svých internetových stránkách (Dopis Evropské komisi - Aktuální informace o migraci). Z formulace ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina pak jednoznačně plyne, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu postačí, pokud cizinec v jiném členském státě dočasnou ochranu získal, žádná další podmínka již není třeba. To znamená, že to, zda je aktuálně držitelem povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany nebo ne, není pro naplnění tohoto důvodu nepřijatelnosti rozhodné. Doplnil, že žalobce v žádosti neuvedl, že by na území žil některý z jeho rodinných příslušníků, který by již byl držitelem dočasné ochrany a nelze uvažovat ani o sloučení s jiným členem rodiny (srov. § 51 a § 52 Lex Ukrajina). Žalovaný tedy neměl jinou zákonnou možnost než žádost žalobce o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelnou.
7. Žalovaný dále požadoval, aby městský soud podal v této souvislosti k Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku. Je mu známa judikatura soudů k aplikovatelnosti důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina pro jeho nesoulad s právem EU, nicméně s tímto závěrem žalovaný nesouhlasil. Až Soudní dvůr EU má v konečném důsledku rozhodnout o souladu tohoto důvodu výluky s právem EU. Měl k tomu příležitost již v rámci případu C-753/23 *Krasiliva*, kde se k uvedené otázce Soudní dvůr EU sice přímo nevyjádřil, nicméně v bodě 30 svého rozhodnutí podle žalovaného poskytl členským státům možnost odepřít

povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany osobám, které již toto povolení získaly v jiném členském státě. Odkázal také na nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a nové body jeho preambule. Tím byl podle žalovaného zpochybněn výklad Komise ve sdělení *Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382* (Úř. Věst. C 126I), který byl nadto uveden až v dokumentu týkajícím se často kladených otázek. Už za této situace podle žalovaného nejsou dány podmínky *l'acte clair* ani *l'acte éclairé* pro neaplikaci § 5 odst. 1 písm. d) nebo f) Lex Ukrajina pro rozpor s právem EU. Poukázal na rozhodnutí německého orgánu, který zamítl držiteli dočasné ochrany v ČR žádost o pobytové oprávnění z téhož titulu v SRN a nařídil mu, aby spolkové země opustil. Dokud nebude ze strany Soudního dvora jednoznačně zodpovězena otázka možnosti přesunů držitelů dočasné ochrany mezi členskými státy, bude žalovaný nadále nejspíše aplikovat § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.

8. Žalovaný poté s drobnými odchylkami zopakoval ty samé argumenty, které již mnohokrát přednesl v jiných řízeních před zdejším soudem (např. v nedávné době v řízení sp. zn. 10 A 186/2025, 10 A 145/2025, 10 A 157/2025 nebo 18 A 102/2025, 36 A 4/2026, 36 A 5/2026 a mnoho dalších), jimiž zpochybňoval judikaturu, která dospěla k nezákonnosti jeho postupů podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, a citoval recitály nového prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460. Podstata jeho argumentace je přes několik drobných doplnění prakticky identická s jeho vyjádřením ve věci vedené před nadepsaným soudem ve věci sp. zn. 10 A 186/2025. Žalovaný tedy své vyjádření k žalobě z valné části převzal z jiných svých vyjádření k obdobným žalobám. Soud proto – pro stručnost – stran argumentace žalovaného k zákonnosti § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina odkazuje na naraci rozsudků ve výše uvedených řízeních.
9. Soud následně neshledal za potřebné vyžádat stanovisko žalobce k vyjádření žalovaného.

III. Posouzení věci

10. Soud konstatuje, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě, je tedy včasná.
11. Podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina platí, že „*Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen*“. Správní soudy ale v minulosti konstatovaly, že výluku soudního přezkumu podle tohoto ustanovení nelze aplikovat pro její nesoulad s právem EU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 25, a na něj navazující judikaturu). Žaloba je tedy také přípustná.
12. Žalobce současně s žalobou podal návrh na vydání předběžného opatření. S ohledem na skutečnost, že soud o věci meritorně rozhodl v rámci zákonné lhůty pro rozhodnutí o předběžném opatření [§ 38 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], nerozhodoval soud o tomto návrhu samostatně a rozhodl rovnou ve věci samé.
13. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný s tímto postupem ve vyjádření k žalobě výslovně souhlasil. Soud vycházel jen z podkladů, které byly oběma stranám známy, a ke kterým se obě strany mohly vyjádřit.

14. Nařídít jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. To je podle názoru soudu pro věc zcela nadbytečné. O rozhodných skutečnostech pro věc není žádný spor, věc spočívá toliko v posouzení otázky, zda lze v této situaci legitimně aplikovat důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina.
15. Žalobce k provedení důkazu o vzdání se dočasné ochrany v Rumunsku navrhl rozhodnutí žalovaného č. j. OAM – 13-11/ST-2026, které mělo prokázat, že žalobce se vzdal práv z dočasné ochrany v Rumunsku. Soud je však toho názoru, že vyhodnotit zákonnost postupu žalovaného lze i bez zjišťování skutečností o přetrvávající existenci práv žalobce plynoucích z dočasné ochrany v jiném členském státě EU.
16. Žalovaný ve vyjádření odkazoval na dohodu členských států o vyloučení článku 11 směrnice o dočasné ochraně. Tento dokument byl podkladem pro přijetí prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 (jde tedy o jeden z podkladů pro přípravu právního předpisu a do jisté míry o obdobu důvodové zprávy), soudu i žalovanému je jeho obsah znám z mnoha předchozích řízení o obdobných žalobách. Jde o veřejně dostupný dokument, s jehož obsahem se žalobce mohl seznámit a vyjádřit se k němu. Soud má proto za to, že jím není třeba provádět dokazování, což potvrzuje veškerá dosavadní judikatura NSS, jenž jej v řadě níže citovaných rozsudků v obdobných věcech opakovaně hodnotil, aniž by jím on nebo příslušný krajský soud v předchozích řízeních provedl dokazování. Soud neshledal důvod provádět dokazování ani Dopisem Evropské komisi – Aktuální informace o migraci, neboť s ohledem na konstantní judikaturu správních soudů by bylo v tomto ohledu dokazování nadbytečné. Dokument Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382 (Úř. Věst. C 126I) je přitom také veřejně dostupný a žalobce se k němu také mohl vyjádřit. Veřejně dostupné dokumenty k projednání návrhu směrnice o dočasné ochraně není také třeba důkazem provádět, neboť je to nadbytečné – Nejvyšší správní soud totiž již vysvětlil, že mechanismus přemístění byl upraven prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 (v podrobnostech k tomu viz níže). Rozhodnutí německého Okresního úřadu Krušné hory (Erzgebirgskreis) ze dne 14. 11. 2025, č. j. 103.1/25-350-20251490/LiS, s českým překladem soud důkazem neprovedl, neboť uvedené rozhodnutí není pro posuzované řízení relevantní, jak soud vysvětlí níže.

Ve věci není zapotřebí podávat předběžnou otázku

17. Jak vyplývá z čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, povinnost položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru, vyvstane-li otázka výkladu unijního práva v jeho věci (a nejsou-li dány výjimky *acte clair* či *acte éclairé*), má pouze soud, jehož rozhodnutí v dané věci nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Vzhledem k tomu, že rozsudek městského soudu lze napadnout kasační stížností, městský soud není povinen předběžnou otázku položit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2007, č. j. 3 As 22/2006 – 138, č. 1321/2007 Sb. NSS, a na něj navazující judikatura, recentně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 6 Azs 1/2024 – 30). Nehraje přitom roli, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem. Z výše odkazované judikatury plyne, že první a základní podmínkou pro položení předběžné otázky krajským soudem nebo Nejvyšším správním soudem je, že tyto soudy považují rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce za nutné k tomu, aby ve věci mohly rozhodnout.
18. K takové situaci však podle názoru městského soudu ve zde posuzované situaci nedošlo. Jak již správní soudy judikovaly v minulosti (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 102/2025 – 21), ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina sestává ze dvou

podmínek, přičemž ta první představuje toliko reformulované a navzájem sloučené podmínky nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona, které podle dosavadní judikatury nejsou v souladu s právem Evropské unie. K otázce, zda je namístě podávat k Soudnímu dvoru předběžnou otázku stran souladu § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, se přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rámci tzv. „dubnové judikatury“ (viz např. body 43 až 47 rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, č. 4682/2025 Sb. NSS). Uvedené důvody pro výše konstatovanou podobnost přitom platí také stran § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.

19. Jak konstatoval sám žalovaný, Soudní dvůr EU již měl příležitost vyjádřit se k druhotnému pohybu osob, které získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany. Ve výše uvedeném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 se přitom Nejvyšší správní soud zabýval také bodem 30 rozsudku Soudního dvora ve věci C-753/23 *Krasilova* [srov. body 65 až 67 rozsudku NSS] a žalovanému již vysvětlil, že uvedený odstavec z rozsudku Soudního dvora EU nevylučuje možnost držitele dočasné ochrany přesunout se z jednoho členského státu do členského státu jiného. Pokud jde o nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a jeho novou preambuli, i k této otázce se již správní soudy opakovaně vyjadřovaly; v tomto ohledu městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 – 28, a na něj navazující judikaturu (recentně zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 251/2025 – 31). NSS vyslovil, že cílem nových bodů recitálu uvedeného prováděcího rozhodnutí je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně (srov. body 13 až 15 zmiňovaného rozsudku č. j. 1 Azs 126/2025 – 28). Aplikace evropského práva zde nečiní výkladové potíže a netvoří tedy ani překážku pro rozhodnutí městského soudu, pro žalovaným předestřené důvody proto není nutné podávat novou předběžnou otázku.
20. Pokud jde o praxi německých úřadů, žalovaný od žalovaného obdržel rozhodnutí německého Okresního úřadu Krušné hory (Erzgebirgskreis) ze dne 14. 11. 2025, č. j. 103.1/25-350-20251490/LiS. Uvedené rozhodnutí se opírá o bod 4 recitálu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a z něj dovozuje nepřipustnost druhotného pohybu osob, které již získaly pobytové oprávnění v jiném členském státě. Jde nicméně o rozhodnutí správního orgánu, proti kterému je přípustný opravný prostředek (tj. jde o rozhodnutí v prvním stupni), a které se výslovně neopírá o judikaturu tamních soudů. Uvedené rozhodnutí samo o sobě neprokazuje, že by v Německu existovala ustálená praxe, která evropskou právní úpravu dočasné ochrany vykládá odlišně než české správní soudy; ostatně v rozhodnutí je přímo uvedeno, že tuto praxi zakládá se svou účinností nové prováděcí rozhodnutí, i v Německu tedy doposud patrně byl druhotný přesun držitelů dočasné ochrany možný (v překladu rozhodnutí je výslovně uvedeno: „*odchylně od předchozí praxe je proto nyní u žádostí podaných po vstupu prováděcího rozhodnutí (EU) 2025/1460 v platnost dne 13. srpna 2025 nutné ověřit, zda daná osoba již má nárok na ochranu podle směrnice 2001/55/ES v jiném členském státě*“). Německé prvostupňové správní rozhodnutí tedy nemůže obstát v kontrastu s ustáleným názorem českého Nejvyššího správního soudu, který městskému soudu předkládá jasná vodítka postupu při interpretaci evropské legislativy.
21. Městský soud proto nepovažuje za nutné podat k Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku stran souladu § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina s právem EU, jak požadoval žalovaný. V tomto ohledu lze totiž vycházet z konstantní judikatury správních soudů a Nejvyššího správního soudu.

Důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je neaplikovatelný

22. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).
23. V projednávané věci jsou splněny první, čtvrtá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jejích práv, a to bez ohledu na to, že jí již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v Estonsku. Tato skutečnost přitom sama o sobě indikuje, že podmínky pro přiznání dočasné ochrany žalobce splňuje. Jde-li o hodnocení tohoto úkonu žalovaného, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka testu je tím pádem taktéž splněna.
24. Zbývá tedy posoudit třetí podmínku, (ne)zákonnost zásahu žalovaného a také druhou podmínku: otázku, zda takový zásah nějak zkrátí žalobcova práva.
25. Soud připomíná, že podle § 5 odst. 1 lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže
- c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu **požádal v jiném členském státě** Evropské unie,
 - d) je podána cizincem, kterému **byla udělena dočasná** nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,
 - f) je podána cizincem, který **je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě** Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
- (zvýraznil soud)
26. Jak soud připomněl již výše, nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina sestává ze dvou částí (podmínek): jednak z již existujících důvodů nepřijatelnosti žádostí podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, jednak připojuje dodatečnou podmínku učiněného oznámení podle § 3 odst. 3 téhož zákona.
27. Otázkou nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina se kasační soud zabýval po vydání rozsudku ve věci *Krasiliva* mnohokrát (např. v rozsudcích č. j. 5 Azs 273/2023 – 27, č. 4683/2025 Sb. NSS z 1. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024 – 42 z 3. 4. 2025 a mnoha dalších). Existence práva oprávněné vysídlené osoby (držitele dočasné ochrany) na druhotnou volbu státu pobytu je podrobně popsána jednak v již odkazovaném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 (viz body 53 až 70), a poté i v celé řadě navazujících rozsudků Nejvyššího správního soudu, v nichž shledal postup stěžovatele vůči žadatelům jako nezákonný zásah. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku zabýval také následky vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (body 53 a následující uvedeného rozsudku), ale také otázkou přemístění podle článku 15 a 26 uvedené směrnice. Navzdory nesouhlasné argumentaci žalovaného nadále platí, že přijetím prováděcího rozhodnutí došlo

k odchýlení od obecného režimu směrnice o dočasné ochraně vycházejícího z kapacitních možností jednotlivých členských států, k jejichž zachování slouží právě mechanismy přerozdělování podle článku 15 odst. 5 a článku 26 směrnice o dočasné ochraně (viz bod 55 uvedeného rozsudku NSS). Přímý účinek pravidla, podle něhož členské státy nemohou stanovit osobám požívajícím dočasné ochrany podmínky méně příznivé než ty vymezené ve směrnici o dočasné ochraně, je rozveden v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024 – 29 (viz body 42 až 45).

28. Judikatura správních soudů a Nejvyššího správního soudu je tedy ustálena na názoru, že důvody nepřijatelnosti žádostí o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina nejsou v souladu s právem EU a nelze je proto aplikovat. Repetitivní argumentace žalovaného na uvedených závěrech ničeho nemění, není způsobila je zvrátit.
29. Městský soud přitom již zohlednil rovněž navazující argumentaci žalovaného a nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina (např. rozsudky č. j. 10 A 186/2025 – 31, č. j. 10 A 157/2025 – 29 nebo č. j. 18 A 102/2025 – 21 a mnoho dalších). V uvedených rozsudcích již městský soud žalovanému přdestřel také důvody, pro které oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina nemůže uvedený důvod nepřijatelnosti žádosti legitimovat. Uvedený závěr přitom již aproboval také Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 251/2025 – 31, bod 33).
30. Námitkami týkajícími se bodů 4 až 6 recitálu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 se také již zabýval městský soud v rámci rozhodnutí odkazovaných v předcházejícím odstavci, Nejvyšší správní soud se těmito námitkami zabýval v rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 – 28 (a v dalších jej následujících, recentně např. v již odkazovaném rozsudku č. j. 4 Azs 251/2025 – 31, bod 28). Ani zde vyjádření žalovaného nepřináší ničeho nového a pouze opakuje argumentaci z předchozích řízení.
31. Městský soud proto nemá důvodu odchýlit se od své dosavadní judikatury a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu k uplatnitelnosti důvodu nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. I v tomto důvodu nepřijatelnosti žádosti žalobce o dočasnou ochranu tedy městský soud spatřuje nezákonný zásah (3. podmínka), který současně krátí evropskou legislativou garantovaná práva žalobce na dočasnou ochranu (2. podmínka). Splněny byly všechny podmínky pro vyslovení nezákonnosti zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

32. Vzhledem ke shora uvedenému soud dle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobci jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Žalovanému zakázal pokračovat v porušování žalobcových práv a přikázal mu, aby v procesně efektivní době obnovil stav před vrácením této žádosti. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek vydat pobytové oprávnění (v podrobnostech viz bod 78 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42; pokud žalobce prokazuje, že právy z dočasné ochrany v Rumunsku již nedisponuje, je na místě postupovat podle scénáře č. 3 uvedeného bodu 78).
33. O nákladech řízení soud rozhodnul podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení plně úspěšný, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež zahrnují náklady

zastoupení advokátkou. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů takto:

- a) Odměna za dva úkony právní služby po 4 620 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)].
 - b) Paušální náhrada hotových výdajů 450 Kč za každý z těchto dvou úkonů (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od tohoto data).
34. Advokát žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, o tuto daň se tedy navyšuje částka náhrady nákladů řízení spočívajících v nákladech zastoupení (2130 Kč).
35. Celkem tedy na náhradě nákladů řízení žalobkyni náleží **12.270 Kč** (10.140 + 2.130 Kč), k úhradě této částky soud žalovanému stanovil přiměřenou lhůtu. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. dubna 2026

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu